

állatok és növények védelméről szóló, 1992. május 21-i 92/43/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ 7. cikkével összefüggésben értelmezett 6. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeit, mivel:

- a) a madárfajok védelmére az ornitológiai kritériumok szerint a mennyiségük és méretük szerint legalkalmasabb osztrák területeket (a „Hanság” területet Burgenland tartományban) nem nyilvánította a madárvédelmi irányelv 4. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében vett különleges védelmi területeknek illetve nem határolta el (a „Niedere Tauern” területet Steiermark tartományban) azokat ilyen különleges védelmi területekként és;
- b) a korábban már különleges védelmi területté nyilvánított területek egy része számára nem biztosított a madárvédelmi irányelv 4. cikkének (1) és (2) bekezdésében, valamint az élőhely-irányelv 7. cikkével összefüggésben értelmezett 6. cikkének (2) bekezdésében foglalt követelményekkel összhangban álló védett jogi helyzetet;

– kötelezze az Osztrák Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A 79/409/EGK tanácsi irányelv (a továbbiakban: madárvédelmi irányelv) 4. cikkének (1) és (2) bekezdése a tagállamok számára előírja, hogy nyilvánítsák különleges védelmi területnek az irányelv I. mellékletében felsorolt fajok védelmére a mennyiségük és méretük szerint legalkalmasabb területeket, és hozzák meg a szükséges intézkedéseket az I. mellékletben fel nem sorolt, rendszeresen előforduló vonuló fajok esetében is. A különleges védelmi terület számára olyan védett jogi helyzetet kell biztosítani, amely alkalmas arra, hogy az irányelv I. mellékletében felsorolt madárfajoknak többek közt a szaporodása és a fennmaradása, valamint az I. mellékletben fel nem sorolt rendszeresen előforduló vonuló fajoknak a szaporodása, a vedlése és a telelése biztosított legyen. Mivel a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló 92/43/EGK tanácsi irányelv (a továbbiakban: élőhely-irányelv) 7. cikke szerint a többek közt az ugyanezen irányelv 6. cikkének (2) bekezdésében foglalt kötelezettségek a különleges védelmi területek tekintetében a madárvédelmi irányelv 4. cikke (4) bekezdésének az első mondatából eredő kötelezettségek helyébe lépnek, e területek jogilag védett helyzetének a továbbiakban biztosítani kell az olyan természetes élőhelytípusok és olyan fajok élőhelyei károsodásának és megzavarásának megakadályozását, amelyek céljára az egyes területeket kijelölték.

Az Osztrák Köztársaság megsértette a közösségi jog e rendelkezéseiből eredő kötelezettségeit, mivel a „Hanság” elnevezésű területet nem nyilvánította különleges védelmi területnek, a „Niedere Tauern” különleges védelmi területet nem határolta el a madárvédelmi irányelv követelményei szerint, és végezetül a korábban kijelölt különleges védelmi területek egy része számára nem biztosította a fent említett rendelkezések követelményeit betartó jogi védelmet.

Bár az Osztrák Köztársaság a Hanság különleges védelmi területté nyilvánításának a szükségességét elismerte, és több alkalommal megerősítette azon szándékát, hogy erről intézkedik, az említett kötelezettségének az indokolással ellátott véleményben megjelölt határidőig nem tett eleget.

A „Niedere Tauern” területnek a nem a madárvédelmi irányelv követelményeinek megfelelő elhatárolása először is abban áll,

hogy az Osztrák Köztársaság nem vette kellő mértékben figyelembe a havasi lilék szükséges élőhelyét, másrészt pedig egyes erdei madárfajok – nevezeten a hamvas küllő (*picus canus*) és a császármadár (*Bonasa bonasia*) – megállapított élőhelyét nem tette e terület részévé. Bár a tagállamok a különleges védelmi területek kiválasztása és elhatárolása tekintetében bizonyos mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, e jogkört korlátozza az a követelmény, hogy a behatárolásnak összhangban kell állnia az irányelvben meghatározott különleges ornitológiai követelményekkel. A tagállam különösen nem jogosult arra, hogy a különleges védelmi területek kiválasztása és elhatárolása során a madárvédelmi irányelv 2. cikkében, illetve az élőhely-irányelv 6. cikkének (4) bekezdésében foglalt gazdasági követelményeket vegye figyelembe.

A kijelölt védelmi területek ausztriai védett jogi helyzete tekintetében meg kell állapítani, hogy az olyan területek esetében, amelyek teljesítik a különleges védelmi területté nyilvánítás feltételeit, „különleges védelmi intézkedések” szükségesek az ilyen területen élő madárvilág tekintetében, és a szükséges védelmi intézkedéseket is pontosan meg kell határozni, és azokat a különleges védelmi terület és az azon élő fajok különleges jellegzetességeihez és környezeti feltételeihez kell igazítani. A jogi védelmi eszközökben foglalt különleges védelmi célok, melyeket a madárvédelmi irányelv 4. cikkének (1) és (2) bekezdése és az élőhely-irányelv 6. cikkének (2) bekezdése tartalmaz az adott madárfajokra vonatkozóan, valamint a területre vonatkozóan megkövetelt konkrét intézkedések és feltételek (tilalmak és követelmények) szintén kötelező jellegűek kell, hogy legyenek, és azoknak kellő nyilvánosságot kell biztosítani. Az egyes tartományokban alkalmazott szabályozások vizsgálatát követően megállapítható, hogy e szabályozások által biztosított védett jogi helyzet nem felel meg a fenti követelményeknek, és ezért a madárvédelmi irányelv és az élőhely-irányelv rendelkezései szerint nem kielégítő.

⁽¹⁾ HL L 103., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 1. kötet, 98. o.

⁽²⁾ HL L 206., 7. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 102. o.

2007. november 30-án benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Németországi Szövetségi Köztársaság

(C-536/07. sz. ügy)

(2008/C 51/56)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: D. Kukovec és R. Sauer meghatalmazottak)

Alperes: Németországi Szövetségi Köztársaság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság nem teljesítette az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 1993. június 14-i 93/37/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ 11. cikkével összefüggésben értelmezett 7. cikkéből eredő kötelezettségeit, mivel Köln város önkormányzata 2004. augusztus 6-án anélkül kötött szerződést a Grundstücksgesellschaft Köln Messe 15 bis 18 GbR ingatlanhasznosító polgári jogi társasággal (jelenleg Grundstücksgesellschaft Köln Messe 8–11), hogy e rendelkezéseknek megfelelően Európa-szerte közbeszerzési eljárást hirdetett volna meg;
- a Bíróság kötelezze a Németországi Szövetségi Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 1993. június 14-i 93/37/EGK tanácsi irányelv (a továbbiakban: irányelv) 7. cikke előírja, hogy az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélésekor az ajánlatkérő meghatározott eljárásokat köteles alkalmazni. Tárgyalásos eljárást kizárólag kivételes esetekben és pontosan meghatározott feltételekkel lehet alkalmazni, főszabályként nyílt vagy zárt eljárás alkalmazandó. Annak érdekében, hogy a közbeszerzési szerződések terén tényleges verseny alakuljon ki szükséges, hogy a tagállamok ajánlatkérői által készített hirdetményeket a Közösség egészében közzétegyék. Az irányelv 11. cikke tartalmazta a vonatkozó közzétételi szabályokat.

A kereset építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződésnek Köln város önkormányzata által befektetési társaság részére történő, az előírt eljárás betartása nélküli, különösen pedig közzététel nélküli odaítélésére vonatkozik. A közbeszerzési szerződés a KölnMesse GmbH – amely olyan magántársaság, amelyben többségi részesedéssel Köln város önkormányzata rendelkezik – által használatba vehető négy vásárcsarnok újjáépítésére irányult. Az építési beruházásra irányuló megtámadott szerződés szerint a befektetési társaság részletes leírás alapján köteles elkészíteni az új vásárcsarnokokat és a kiegészítő tereket. A városi önkormányzat összesen több mint 600 millió euró ellenében, 30 év határozott időtartamra vette bérbe az épületet. Albérlési szerződés keretében az épületet a vásárcsarnok-üzemeltető KölnMesse GmbH-nak adta albérlésre.

A Bizottság álláspontja szerint építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződésről van szó, amelyet a versenyeljárásokra vonatkozó irányelv szerint európai szintű ajánlati felhívást követően kell odaítélni. Először is Köln helyi önkormányzatként az irányelv értelmében ajánlatkérőnek minősül. Következésképpen az irányelv hatálya alá tartozó szerződések esetében köteles betartani az ezen irányelvben meghatározott eljárási rendelkezé-

seket. Másodszor a Bizottság azt az álláspontot képviseli, hogy a szerződés „bérlési szerződés”-ként való megnevezése és a (visszterhes) használati jog látszólag elsődleges szabályozása ellenére az irányelv 1.cikkének a) pontja értelmében építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződésnek minősül az alábbi okokból.

A közösségi jogi meghatározás szerint azon szerződések is építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződésnek minősülnek, amelyek használati jogot alapítanak valamely még nem létező, de az ajánlatkérő leírásában pontosan meghatározott épületre. Mivel a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint valamely szerződés besorolása különböző jellemzők esetében annak fő tárgya alapján történik, a szóban forgó szerződés „bérlési szerződés”-ként való megnevezése, sőt a német jog alapján akként való besorolása sem bír jelentőséggel az irányelv alapján történő minősítéskor.

A szóban forgó szerződést illetően a gazdasági összefüggésekből és a szerződéskötés körülményeiből következik, hogy a főszereplő megkötésekor a felek elsősorban a vásárcsarnokoknak a Köln város önkormányzata által készített részletes leírás szerinti megépítésében egyeztek meg. A szerződés súlypontja az építési szolgáltatásnak az ellenszolgáltatás időbeni elhúzódnása melletti finanszírozása volt. Gazdasági értelemben a szerződés ugyanolyan eredménnyel jár, mint valamely építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződés odaítélése.

Az irányelv rendelkezései szempontjából nem bír jelentőséggel, hogy az ajánlattevő az elkészítendő építmény tulajdonosa lesz-e, illetve hogy majd maga használja-e az építményt vagy a köz vagy meghatározott harmadik személyek rendelkezésére bocsátja.

A használati jog a jelen esetben azon tény pusztán következménye, hogy az építési telek (és ezáltal a német jog szerint a megépítendő épület is) magánépítetők tulajdonában van. Az a tény, hogy a vásárcsarnokok jövőbeni használatba vevője a KölnMesse GmbH, nem változtat azon, hogy a befektetési társasággal szerződő fél kizárólag Köln város önkormányzata és így az ellenszolgáltatásra is kizárólag ő jogosult.

Mivel a jelen esetben nem állnak fenn olyan tények, amelyek indokolnák a szerződés ajánlati felhívás közzététele nélküli odaítélését, a Bizottság megállapítja, hogy a szóban forgó szerződés – Köln város önkormányzata, mint ajánlatkérő általi, előzetes ajánlati felhívás közzététele nélküli – megkötésekor a Németországi Szövetségi Köztársaság nem teljesítette az irányelvből eredő kötelezettségeit.

⁽¹⁾ HL L 199., 54. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 2. kötet, 163. o.